

Hogy nyaralnak a pesti kutyák a svábhegyi luxus-szanatóriumban

Lassu zugással kapaszkodik felfelé a fogaskerekű a Svábhegy oldalán. Az utasok a homlokukat törölgetik a nagy melegben, amely itt a hegy lejtőjén enged a karmosságából, hűs szél legyez s mindenért kárpótol a gyönyörű panoráma, amely innen a szem elé tárul. Csodálatosan szép ez a Svábhegy, ilyenkor látni. Pompás kilátás Buda hegyeire, a Margitszigetre, a Dunára, Pest házaira. Ózonos, magaslati levegő, előkelő környezet, fejedelmi villák, napfény, erdő mindenfelé. Igaza van, aki nem megy el innen nyaralni. Minek? Ez a világ egyik legszebb helye, öröm lenne itt élni.

Végigmegyünk az árnyas *Béla király*-uton. Magasranyuló fák két oldalt, gyönyörű tisztások, modern villák, az erkélyeken csinos gombabarnyók. Fenyőfákkal beültetett park közepén széleshomloku, sárga villa. Az alsó kijárat felé utasítanak, amikor a *kutyapenzió* után érdeklődünk. Inges, mezitlábás, elevenszemű parasztyerek nyit kaput s elszalad, hogy hívja a „doktor urat”. Addig leülünk a „rendelő” kék-huzatu foteljébe. Fülelünk, hallunk-e kutyaugatást valahonnan. Elvégre is kutyaszánatóriumban lennénk. Csend van. Igaz is. Egy luxus-kutyapenzióhoz így illik. A luxuskutyák nem kaffognak, ha kell, ha nem, mint a házörző falusi vakarcok, ők üdülni jöttek ide s az üdüléshez csend kell.

Finnyas kutyakisasszonyok

Előjön a „doktor úr”, fűrdőnadrágos, feketeszemű, alacsony, sovány ember, állatorvos, Bécsben végzett s Budapesten hasznosítja azt az ötletét, amely Amerikában már nem újság, de amely Magyarországon először neki jutott eszébe.

— Abból indultam ki — mondja —, hogy manapság oly sok a kutyabarát, akik tudnak és akarnak áldozni kedvenceikért. Ide leginkább *utókurára* jönnek a kutyák, de van, amelyik megfelelő nevelést kap itt. Most még elején vagyok a munkámnak, mindössze 18 kutya van a penzióban, de most jön a nyaralás, utaznak a pestiek s *emelkedni fog a forgalom*.

Körüljárjuk a szanatóriumot. A tulajdonos végigmutat a napsütéses, bokros kerten.

— Kifutókat tervezek ide, közeljövőben meg is építtetem. Minden kényelemmel felszerelt, modern kutyaüdülő lesz ez.

Benyitunk egy cementpadlós, fehérremszelt, tiszta, világos helyiségbe. Izléses, szalmával bélelt, ívócsészével ellátott tág ketrecek egymás mellett, mint az Állatkertben. Az ajtókon cédula. Egyiken ez olvasható: Topi, négyéves, him, étkezés kétszer naponta. Másikon: Blackie, odébb: Tigi, Fickó. Egyik háromszor eszik napjában, a másik négyszer.

— Van, amelyiknek gyomorsavtultengése van, annak hatszor is adunk enni naponta. Némelyik *olyan finnyás, mint egy kisasszony*. Egnap kétszer főzünk nekik frisset. Csupa vitamindus ételeket esznek, mindegyik azt, amit otthon megszokott. Kapnak főzeléket, törmelékrizst, darát, csontot, véreshurkát, csontiképző pekket. Van, amelyiknek zsirosat nem szabad enni. A másik nem eszi meg a tejet. Némelyikkel több baj van, mint egy gyerekkel.

A kutyaviselkedés magasiskolája

Akkora kis kenyérhéjbarna kutya kerül a lábunk elé, hogy fel lehetne akasztani óraláncra bizsunak. Törpe ratler. Szobatisztaságot tanul itt. A doktor ur megmagyarázza, hogyan:

— Éjjel ott alszik a közelemben. Amikor mocorogni kezd, felébredek, kiviszem. Tévedés, kérem, hogy a kutyát verni kell. Kint aztán megdicsérem s a dicséret használ. Addig neveltem így, amíg rászokik. Türelem kell ehhez, sok. Amig lovaím voltak, lent vidéken, azokkal nem volt annyi bajom, mint most a kutyákkal. Legfontosabb elve a kutyapenziónak, hogy fertőző betegséggel nem veszek fel kutyát. Némelyik csonterősödésre jön ide, másiknak *asztmája* van, vagy *ekémája*. Valamennyi szakszerű orvosi kezelésben részesül. Napokig hőmérőzők

minden egyes kutyát, amikor idekerül. Kosmetikával nem foglalkozom. Fürdésre a *budai kutyafürdőbe* járnak.

Szürke bulin akad meg a szemünk. Szánalmas látvány. Hátsó lábain ülve, úgy csuszik a földön kacsázva, mint egy béka.

— Egyik neves pesti színész kutyája. Autó sárhányója ütötte meg a hátát s idegsorvadást kapott, többet nem tud talpraállni. A gazdája sajnálta kivégezni. Most itt tengődik, kihuzza egy-két évig.

— Kapok kutyát *idomításra* is. Egyiket másikat viselkedni tanítom: utcán hogyan kell közlekedni, pórázon hogyan kell viselkedni. Nem veréssel tanítom őket, hanem szépszóval, türelemmel. Naponta órákat foglalkozom egyik-másik „pácienssel”.

Cseng a telefon. — Pardon egy pillanatra — mondja a doktor ur, átmegy a másik szobába s ilyen töredékeit halljuk a beszélgetésnek:

— Igenis, méltóságos asszonyom... Csau-csau... A legnagyobb nyugalommal, méltóságos asszonyom. Ha van edénye, pokróca, amit megszokott, azt is kérem elküldeni...

Jó volna ittmaradni

— Hogy némelyik kutyatulajdonossal mennyi baj van! Ezer kívánsága van, amikor itthagya a kutyáját. Ezt így, azt úgy szokta az „édes”, ezt melegen, azt hidegen. S amikor hat hét múlva érte jön, nem ismer rá, a kutya tud állni, ülni, ugrani, kérni. S a tulajdonos irigykedik, féltékeny, mert a kutya alig akar elmenni innen.

Ezt elhisszük. Nekünk sem volna nagy kedvünk elmenni erről a gyönyörű helyről! Egyenként bemutatja a vendégeket. Óriási hatalmas, fehér-feketefoltos dán dog, az orra rózsaszínű, mint a malacnak, szeme feszeshuzású. Daxlik, drótszörűek, vizslák. Reggel ötkor van ébresztő. Napközben legalább két-két kutya van együtt, hogy ne unatkozzanak. Van kényelmes heverőjük, ha akarnak, játszanak, alusznak, naponta pontosan megkapják a kosztjukat, ami jár.

Hatalmas demizson áll a sarokban.

— Fertőtlenítőszer. Tíz liter. Erre is szükség van, mert itt nagyon fontos a higiénia.

— Koncertet nem szoktak rendezni éjszakánként?

— Ritkán fordul elő. Ha idegen jön, egyiknek-másiknak eszébe jut s ugatni kezd, de leintem. Elég egy pissenés és elhallgat. Van közöttük harapós, kényeskedő. Az külön zárkát kap s fogoly, amíg le nem szokik erről a természetéről. Ószre már szülőkutyákat is felveszek, külön osztály lesz erre a célra.

A villakertben lomhán mozognak, inganak a dussátoru svábhegyi fák. Az ég ragyogóan kéks s pufók bárányfelhők jönnek a jánoshegyi kilátó felől. Olyan csend van, hogy jólesik belehallgatózni. Pihennek az ember idegei. A levegő virágillatú s tisztán csillogó, mint a hűvös üveg. A villakert virágágyaiban rózsaszín és fehér petuniák diszlenek. Valahol zsong a rádió.

Olyan jó volna ittmaradni, a kutyaszánatóriumban nyaralni egyet. Ebben a mai zürözö-zajos kutyavilágban. Ha itt maradhatnánk, kutyabajunk sem lenne...

Sz—y M—ly